

V relatívnom rozkročme

Tupo hľadím na prichádzajúci taxík. Mierne pootvorené ústa, minimálne žmurkanie, z očí sa mi nedá čítať. Zjednoduchého dôvodu – nie je tam momentálne nič napísané.

„Welcome in New York!“ privíta ma minitaxikár pochádzajúci odkiaľsi z Ázie. Stále neviem rozoznávať Aziatov. Odrapoce nacvičenú frázu a snaží sa ma svojim entuziazmom presvedčiť, že ju použil prvýkrát a iba pre mňa. Hľadá v mojich očiach reakciu. Nedočká sa.

Zbadá ten najväčší a najčervenší kufor pred letiskom. Je môj. Minitaxikár s veľkým ázijským egom ho chce silou mocou strčiť do kufru bez mojej pomoci. Ja, v jeho prítomnosti vysoká baba, sa teda prizerám, ako sa trápi. Ešte stále nič nehovorím. Prisahám, že ten taxikár je taký ťažký ako môj kufor. Teda, je to dosť ľahký muž a dosť ťažký kufor. Relativita je šokujúca.

„Odkiaľ ste?“ strašne sa chce rozprávať, práve keď mne sa nechce.

„Slovakia,“ odpoviem stroho.

„Dlhý let?“ ...dráždi ma?

Dlhý let, ale celý som ho prespala, lebo som nemala suseda. Tak vlastne bol krátky. Ani film som nepozerala. Ani uši ma nestihli bolieť. Na taký hladký priebeh som nebola psychicky pripravená. Som ešte v šoku, tak odpoviem len:

„Yes.“

Ticho.

„Ste tu prvýkrát?“ nedá sa.

„Siedmy.“

Čakám, že jeho slovná zásoba sa každú chvíľu vyčerpá.

„Why are you here?“ položí mi príliš náročnú otázku na moju náladu.

Prečo som tu? Americký sen... teda pred pár rokmi to bol môj sen. A už som si naň zvykla, tak ho stále nasledujem. Možno by som sa mala znova zamyslieť, či snívam stále ten istý alebo už druhý.

„American dream,“ skrátim to.

A páči sa mi miestna estetika. O všetkom divnom a nepeknom hovoria, že je to „cool“. Už aj ja som sa s tým stotožnila. Bývam v takej cool štvrti, Bushwick. Ghetto. Dosť cool. Cesta, ktorú vybral taxikár, mi nič nehovorí, ale nechce sa mi to zatiaľ riešiť.

„American dream is bullshit,“ povie len tak a usmeje sa na mňa v spätnom zrkadle. Ešte sa aj iritujúco zachichoce. Vôbec si nemyslím, že to bolo smiešne.

„What do you do?“

Nechápem, odkiaľ berie tú odvahu. Asi pôsobím milým dojmom. To som nikdy nechcela. Milá, to je niečo ako neškodná. A to je tragédia. Myslím, že je zbytočné mu vysvetľovať, že som ex-slovenská celebrita. To by nasledovalo mnoho ďalších podotázok s jeho neznesiteľným prízvukom. A na to teraz nemám náladu.

„I’m an actress/waitress,“ poviem trochu teatrálne.

Neviem, kde sa tá hravosť vo mne berie. Nakazil ma. Spoznávam okolie za oknom taxíka. Ale zrak mi neplánovane preletel po palubovke a všimla som si, že meter ukazuje 50\$ a to sme ešte pekne ďaleko. Rozčúlilo ma to. Zvolil cestu stokrát dlhšiu a stokrát drahšiu. Tak to už som sa ozvala.

Hádame sa. Nejde mu to. Strašne sa pri tom v angličtine zajakáva.

„Môžete sa pokojne hádať aj v japončine, aj tak vám to nezaplatím!“ Brutálne som sa prebrala z letargie.

„Som Číňan!!!“ nasral sa.

A takto to ide: On, že som ho mala navigovať, a ja, že cestu má poznať. Oboja sme asi nekonfliktné typy, ale oboch nás asi New York naučil konfrontovať. Tak sa konfrontujeme. Ale o pár minút si mini taxikár po čínsky prizná chybu a spustí z ceny dvadsať dolárov. A mne je nakoniec taký sympatický, že mu po slovensky predsa len nechávam desať dolárové prepitné.

Otvorili mi. Arthur a jeho perzská mačka. Jeho priateľka. On je asi dvadsaťkrát atraktívnejší ako ona, tak oboja usilovne pracujú na tom, aby vyzeral horšie. Vyzerá horšie. Oveľa horšie. Pracujú tvrdo.

Hnevá sa, že som si o tri mesiace predĺžila pobyt na Slovensku, tak teraz sa mi ide pomstiť. Dal mi dva týždne na vysťahovanie. Asi ma miluje. Jeho perzská mačka sa ani nesnaží hrať, že ma rada vidí. Som krajšia. Nemôžem za to. Som si vedomá svojho tupého výrazu, ale neviem s tým nič urobiť, tak idem spať. Líham si do dobre známej postele, v ktorej medzičasom spali rôzni cudzí ľudia. A tiež volali moju posteľ svojou posteľou. Snažím sa na to nemyslieť.

Celá izba aj posteľ tak zvlášťne zapácha. Takým zápachom anonymity. Skoro ako hotel. Nie... ako bordel. Ovoniavam si ramená. Ešte stále nevyrchala vôňa domova z mojej kože. Je mi lepšie. Tupo, ale lepšie. Som tu predsa dobrovoľne, do riti.

Môj súkromný svet v New Yorku verzus náš verejný v Bratislave. Nevie sa rozhodnúť, ktorý znázorňuje reálnejšiu realitu. Stavím sa, že je to relatívne. Lebo všetko je.

Trčím niekde uprostred. Vo veľmi širokom rozkroče. Jedna noha na slovenskej stoličke a druhá na americkej, čo síce hrkoce ako kostra, ale ešte stále ma drží. A rozkrok otrčam Atlantickému oceánu, ktorý mi tam bezradne hľadí. A nevie, ako ma uspokojiť. Som bezradná. A strašne unavená.

Už spím.

Kačica ma prebrala

Je mi lepšie vonku ako vnútri. V tom bývalom milovanom byte v ghette mi je teraz strašne zle. Sranda, ako si myslíš, že niečo je super a potom si to už nemyslíš.

Je to definitívne. Od 15. decembra som homeless. Arthur neustúpil. Asi ma nemiluje. A možno ho začarovala jeho perzská mačka. Nejdem to analyzovať. Niečo sa stať musí. To ma vždy najviac bavilo. Sledovať, ako sa neriešiteľné veci vyriešia.

Vyšla som si do mesta navštíviť reštaurácie Casimir (pomenované podľa kresleného oranžového dráčiaka francúzskeho animovaného filmu) a Les Enfants Terribles (pomenované podľa francúzskeho filmu Otrásané deti). Moje dve bývalé pracoviská.

Hlavná výhoda práce v reštaurácii je: vždy sa máte kam vrátiť a vždy je tam navarené. Ako doma. Ale keď prídem domov, zdá sa mi, akoby sa ľudia viac tešili. Tu sú na tie príchody a odchody zvyknutí.

V Casimire mi na uvítanie priniesli ´Maple-soy glazed duck breast with roasted potatos and string beans´ (Kačacie prsia poliate javorovým sirupom a sójovou omáčkou s opekanými zemiakmi a s podlhovastými fazuľkami). Dobre vedia, že to mám najradšej na svete. Delikatesa!!! Vrylo

sa mi to do pamäti ako sa vrývajú do pamäti detskej traumy.

Baví ma jesť. Je to úžasný spôsob trávenia voľného času v New Yorku.

Určite je to jeden z mojich piatich najobľúbenejších spôsobov:

1. Baví ma jesť.
2. Baví ma jesť s niekým, kto ma baví a koho tiež baví jesť.
3. Baví ma bicyklovať nočným Manhattanom.
4. Baví ma debatovať s čudákmi.
5. Baví ma rozmýšľať nad tým, čo ma baví.

Zdvíha sa mi tým nálada. Aj kačica mi urobila dobre. Keď mi chutí, vydávam jasné zvuky slasti, ktoré to dosvedčujú. A tak aj teraz všetci vedeli, že kačica ma prebrala z kómy. Pýtajú sa ma, či som im nedoniesla borovičku:

„Tentokrát nie. Mala som toho veľa. Sorry.“

„Tak je to asi lepšie, Anča,“ odpovie Shalamar z Jamajky.

Minule, keď som im jednu priniesla, vypili ju strašne vášnivo. Chuchu z Mexica ju prirovnal k ópiu. Všetkých prestalo všetko bolieť. A cítili sa ľahkí ako pierka. Majú pred borovičkou rešpekt. Opúšťam Casimir. Rozvážne kráčam do Les Enfants Terribles. V tieto prvé dni sa mi chodí tak neisto. Akoby som musela strážiť každý svoj krok, lebo ak stúpim vedľa, prepadnem sa.

Vyobjímali ma. Vytiahla som z tašky prekvapenie – borovičku. V Casimire už dostali dvakrát, tu ešte ani raz. Netreba ich zbytočne rozmaznávať. Decentne sme si naliali a pripili. Asi po 35. opakovaní otázky 'How are you?' sme konečne začali komunikovať ako ľudia. A veľký objav: vlastne sa nič nezmenilo. Nič som nezmeškala. Nič sa nedeje.

Dobrá správa je, že sa môžem vrátiť do Les Enfants. Teda čoskoro ma už zase čaká prvý pracovný deň. Často začínam od začiatku. Často sa mi opakuje prvý deň, myslím si.

Silné ženy

Nemala by som, ale kúpila som si fialovú baretku od pouličného predavača z Afriky. Fialová sa mu na mne najviac páčila. Za 5\$. U nás stojí 10\$. Oplatilo sa. Príliš veľa sa tu toho oplatí. Teda v konečnom dôsledku

sa to neoplatí, lebo kúpim aj to, čo nepotrebujem. Ako superakcie v supermarketoch.

Nikto mi nechce veriť, že môj starý dobrý modrý bicykel ma šesť mesiacov čakal v Chinatowne zamknutý o parkovací stĺpik. Prídem a je tam. Hrdzavý, ale je tam! Idem si do jedného ruského baru po kľúče, nech môžem opäť jazdiť. Na to sa teším.

Tam pracuje moja kamarátka Tekela z Trinidad & Tobago ako barmanka. Páči sa mi slovo barmanka. Znie tak frajersky. Požičala som jej bicykel na čas, kým budem preč. Nevyužila ho. Nechápem. Tekela má na sebe čierny korzet. Vyzerá fakt dobre. Kratučký účes, bronzová pleť, vysoká ako jedľa. Je veľká, ale za barom jej to neuveriteľne pristane. Je nervózna. Nevie sa tomu ubrániť, ale sledujem ju veľmi pozorne. Sledujem jej zreničky. Viem, že má rada kokaín. Nevie, čo tým sledujem.

Presviedča ma, aby som zostala, že zorganizovala párty systémom „od ucha k uchu“ (obvolala všetkých známych a tí obvolali svojich známych atď...). Potrebuje dievčatá, aby flirtovali a vírili vzduch, a že ak zostanem, dá mi 30\$ a drinkov, koľko len chcem. Samozrejme, že chcem veľa drinkov... Žartujem. Chcem prachy. Momentálne je to jediné, čo ma zaujíma. A ešte ma zaujímajú muži. Sama som z toho prekvapená. Ale pár krát som sa nachytala, že všade, kam prídem, si najprv skontrolujem okolie, či sa náhodou v mojej blízkosti nenachádza niekto zaujímavý. Znepokojuje ma to. Zase si koledujem o problém.

Prišla nejaká Tekelina kamarátka. Predstavila sa mi, ale jej meno som v tej chvíli zabudla. Viem len, že pochádza z Nigérie. Ľudia sa tu volajú hocako. Majú tie najneznámejšie mená, nelogicky poskladané z prísomeniek. Budem ju volať Leo, lebo je to jej znamenie a aj tak vyzerá.

Vedľa mňa sedí Nico. Chlapec z Bulharska. Pekný. Fotograf. Mám pocit, že každý je tu fotograf. Je to horšie ako s herečkami. Veľmi je fajn. Pekne hovorí po anglicky. Pýtam sa ho, čo ho sem priviedlo. Nemal konkrétnu odpoveď. Potom odišiel. Zabudol si mobil. Vrátil sa a zase odišiel. Tekela s Leo mi to vysvetlili.

„Prišiel do Ameriky, lebo je gay. Bulharsko je v tomto smere veľmi konzervatívne,“ nechceli o tom hovoriť pred ním, lebo niektorí muži sú vraj v tomto ohľade citliví.

„But when Nico gets drunk, he fucks boys and girls,“ povedala Tekela.

„Tak je bi,“ hovorí Leo. „To je normálne. Aj ja som rok fuckovala moju kamarátku. Obe sme mali boyfriendov, ale rozdávali sme si to aj spolu.“

Tekela sa pridala: „Ja som bi-curious. Tri mesiace som chodila s ka-

marátkou. Zabávali sme sa, ale keď mi priniesla darček k trojmesačnému výročiu, tak som okamžite zdupkala a zistila som, že som len bisexuálne zvedavá. A nie lesba.“

Ja len počúvam. Nenapadá mi podobný zážitok, čo by som hodila na stôl.

Tekela pokračuje: „Ženy ma chcú. Vyzerám ako chlap?“

Leo reaguje: „Čo ti šibe? Načo by ťa chcela žena, keby si vyzerala ako chlap? To by si našla chlapa, nie? Ja chcem ženy, pretože sú ženy“, a rukami obkreslí okrúhle ženské tvary.

A takto to pokračuje... Hovoria o tom, aké je ťažké nájsť chlapa, ak si silná žena. Ako sa chlapi boja, ako je najväčším umením riadiť muža tak, aby si myslel, že to on všetko riadi. A ako je kokaín fajn. A ako už sto rokov robia barmanky a ako sa im už nechce. A ako majú už tridsaťpäť a nemajú vzťahy. Len čoraz väčší strach z odmietnutia. A zase, že aké je ťažké byť silnou ženou. A že ja to mám ľahšie, lebo som mladá. A nie až tak silná. To nepovedali, to si mysleli. Lebo som sa nestážovala.

Nikto viac neprišiel. Systém „od ucha k uchu“ tentokrát skrachoval. Zdalo by sa, že New York je veľké mesto. Pripila som sa. Tých slúbených 30\$ som nezarobila. Odišla som. Zabudla som si kľúče od bicykla.

Vrátila som sa. A teraz už naozaj odchádzam.

Zajtra si dám baretku.